

veliko hišah jih je ob enem ležalo po troje, šteroje, in, zlasti v revnih, brez postrežbe, brez čedenja, v strašnem smradu in neznanih bolečinah — le groza je misliti! Hvala Večnemu, da je jela huda morivka v obeh vaséh pojenjevati. Koliko zaslug ima tedaj pri Bogu in pri ljudéh ljudoljub, ki pride h takim bolnikom, in se véde kakor prava ljubezen navdaja. Kolikor veljavniša pa oseba je, toliko boljše je na vse strani.

Čuj dežela krajnska, in hvali Vladarja vladarjev, da ti je dal ta cega poglavarja! — 11. dan t. m. stopijo k zagorskemu g. fajmoštru Mlakarju nek gospod, ktereга niso vadjle spoznali. Ko pa prišli gospod rečejo: „Sem poglavar Krajnske, — pojva bolnike obiskat“, se g. fajmošter zavzamejo in gredó. Serčni grof Chorinsky so šli potem v veliko hiš, stopali so k posteljam, popraševali bolnike, kako jim je, bili veseli, če je šlo na bolje, žalostni, če ne. Ni jim bila nobena hiša pregerda, nobena soba prerevna, nobena postelja prenagnjusna, noben duh prezopero. Povsod so lepo tolažili: „Bo že Bog zdravje dal, va-nj upajte! — ne bojte se“ itd. Na večer so šli, vernivši se iz Bistrice v Koritnice, v vas, kjer je veliko siromaštva domá, in kjer je kolera tako zlo razsajala. Tam so jih spremljali spet ondašnji gosp. fajmošter Mali po vsih hišah. Ne morem povedati, s kakim nadušenjem so g. fajmošter pravili od obnašanja premilega gospoda v Koritnicah. Čez gnoj so serčno koračili do bolnika, ki je v hlevi ležal zavolj pomankanja prostora v hiši; po lestvicah so lazili na oder bolnega reveža obiskat. Vse so hotli tolažiti, vsim s svojo ljudomilo vpričnostjo terpljenje polajšati. O kaj si je mogel misliti revež, ki je imel za blazino šopek sená, za odejo šop slame, za prepogo pajčevine, za strežaja okuženi zrak, ko je čutil pri sebi tako visocega obiskavca! Gotovo je vsacemu že vpričnost preblagega gospoda sladko tolažbo v tužne goreče persi vlila; vsim zdravim je pa ta Njihova pot prelep izgled vnudila, da sedaj več tako straha ne trepetajo, ter je marsikomu porosila že velo cvetlico „ljubezni bližnjega“, da je oživela. Naročili so tudi, da se ima vsaki dan 10 fantov mesa v Koritnice, 10 v Zagorje iz Bistrice poslati, ki naj se revnišim razdeli, ker vedi, čast. bravec! da pri nas se zlasti v borniših hišah že več let celó nič družega ne je, kot kuruza po trikrat na dan. Koliko dobrega ste tedaj storili, mili poglavar! Gorečo ljubezen do sebe ste vcepili za vés čas svojega življenja v serca Pivčanov; po Vaši vsestranski tolažbi in pomoči okrepcani reveži bodo prosili Večnega za blagor Vaš, za blagoslov od zgoraj, in Bog ga bo gotovo v obilni meri izlil čez Vas in Vaše! — Veliko kmetovavcov me je vprašalo: kdo da so ta gospod, in ko jim povém, kaj in kako, sem vidil v marsikakem očesu solzico; roke so nekteri sklenili, milo pogledali proti nebu in djali ginjenega serca: „Bog Jim stotavžentkrat lenaj!“

Bolezen je pri nas vse iz pravega reda spravila. Tam pa tam vidim še travo za kositi; pšenice, ki je letos posebno lepa, je še veliko za žeti, ker domače ževke ali so bolne ali strežejo bolnim, leške pa nočejo blizo. Tode vse se bo polagoma storilo, samo Bog nam kaj kmalo bolezen odverni!

F. D. Pivčan.

Iz Ljubljane. Kakor po vsih glavnih mestih austrijskega cesarstva je bil tudi v Ljubljani god (25. rojstni dan) Njih veličanstva presvitlega cesarja Franc-Jozefa s cerkveno slovesnostjo v stolni cerkvi v saboto praznovan; grom topov na gradu je že zjutraj ob petih oznanoval praznični dan. — Gosp. Joahim Oblak je za pravega učitelja prosto-ročnega risanja na ljublj. realni šoli poterjen, — gosp. dr. Reichel pa iz Ljubljane na c. k. gimnazij na Dunaj prestavljen.

Novičar iz raznih krajev.

Nov razpis c. k. ministerstva nauka vелеva, da ljudske šole so šole dolžnosti; starši so dolžni, za šolo ugodne otroke pošiljati v šolo svojega kraja, — imajo pa tudi pravico terjati, da se njih otroci vzamejo v tisto šolo. — Rečeno je že bilo, da se bo veliko vprežnih vojaških kónj po očitni dražbi prodalo; ukaz višje armadne oblasti zdaj vелеva, da v vsaki deželi se imajo za prodajnamenjeni konji v več oddelkov razdeliti; za vsaki razdelk (po 150 do 300) naj se zberó konji mnogoverstne barve in po več kobilj. Na Štajarsko, Koroško, Krajnsko in tisti okraj temešvarskega poglavarstva, kjer se ne bo nič vprežnih kónj razpustilo, se imajo konji iz družih dežel (kakor se sliši iz Laškega) na prodaj pripeljati; taki konji, ki niso več za vojaško rabo, bojo že pred dražbo zaznamovani z narobe vžganim znamenjem; tistim pa, ki so še za vojaštvo pripravi in se bojo zdaj le zatega voljo prodali, ker so od več, se bo vžgalo malo znamenje; taki se bojo spet radi nazaj kupili, če bo potreba. — Veliki zbor naravoslovcov in zdravnikov, ki je imel biti prihodnji mesec na Dunaji, je zavolj kolere prestavljen na prihodnje leto. — Zadnjič smo prinesli novico, da so angleške in francozke ladije prijele Sveaborg; danes vémo več povedati; kaj pa je bil konec tega napada, naj sodijo braveci sami. Francozki vladni časnik „Moniteur“ namreč iz Pariza piše: „da mesto ni družega kot pepél; terdnjave in baterije so deloma pokončane; Sveaborg je komaj več spoznati“. Iz Petrograda pa naznanjajo Rusi: „bombardovanje Sveaborga je potihnilo in ni ne baterijam ne terdnjavam škode prizadajalo; nekatere hiše so pogorele. Helsingforsu se ni nič žalega zgodilo; ena angleška fregata ni več za boj; ladije sovražnika so jadrane proti Nargenu“. — Tudi na Krimu je bil hud boj 16. t. m. Od rusovske strani še ni nič naznanjenega, kako se je končala ta bitva; iz Pariza in Londona pa se piše, da je rusovski general Liprandi z 50 do 60.000 vojakov planil nad francozko in sardinsko armado na Černaji; 3 ure je vojska terpela; rusovska armada jo je nazaj potegnila in 4 do 5000 ljudi zgubila; naša zguba je manjša“. Več od te bitve se bo tedaj še le zvedilo. — Angleški vojskovodja Simpson je 16. dan t. m. poslal sledečo novico v London: „Pelissier in jez sva sklenila, da bova jutri začela iz angleških in francozkih baterij bombe metati v Sevastopolj“. — Omer-paša je nek še zmiraj v Carigradu; on hoče z vso turško armado na azijatiško bojišče se podati; vlada mu pa tega ne dovoli. — V Maslaku poleg Carigrada se zbira francozka armada spet v taborišču, kar je znamenje novih naménov. Omer-paša pravi, da zavezniki ne bojo pred Sevastopoljem nič opravili, dokler nimajo 300.000 vojakov ondi. — Na Laškem so nek Mazzinisti spet noč in dan na nogah, in Napolitansko so si nek posebno izvolili, da bi odtod vneli plamen prekuacije. Ker napolitanska vlada ne derži s Francozi in Angleži, menijo, da jim je to voda na njih malin. — Napoleonov dan je pretekel brez posebne porajtbe; bil je kakor vsaka druga nedelja; le v glediščih, kjer ni bilo nič plačati, je bilo ljudi, da se je vse terlo. — Nažanek po Francozkem je dober sreden; nadjajo se, da bo žitna cena padla pod ceno poslednjih 2 let. — Ker so na Rusovskem začeli tudi otroke oblačiti v uniformo deržavnih brambovcov, je car ukazal, naj se sicer ta obleka ne prepovéduje, vendar ne smejo otroci epuletoev na suknji in ne križa na kapi imeti.

Milodari,

poslani na Krajnsko za reveže, ki so za kolero na Krajnskem zboleli: Iz Voloske 3 fl., — iz M. C. duhoven ljublj. škofije 8 fl.